

Sygn. akt V KK 399/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący)

SSN Dorota Rysińska (sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Anna Kowal

w sprawie **P. R.**

skazanego z art. 292 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 kpk.,

w dniu 12 lutego 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w P.

z dnia 28 marca 2013 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P.**

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył P. R. o to, że w bliżej nieustalonym okresie między 16 sierpnia 2011 r. a 2 września 2011 r. w B. przyjął od nieustalonej osoby za kwotę 200 zł laptop marki *Acer* o wartości 2.000 zł, będący własnością P. D., pochodzący z kradzieży z samochodu marki *Mercedes*, do której doszło z 16 na 17 sierpnia 2011 r., o którym na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł

przypuszczać, że rzecz ta została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, tj. o przestępstwo z art. 292 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 28 marca 2013 r. Sąd Rejonowy uznał P. R. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, „z tą zmianą, iż *przyjął, że oskarżony przyjął przedmiotowy laptop od nieustalonej osoby oraz wartość laptopa wynosiła 900 zł, nadto czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 26.05.2010 r. w sprawie II K .../10 w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne, którą to karę odbywał w okresie od 10.03.2010 r. do 26.05.2010 r. i od 6.08.2010 r. do 22.12.2010r., tj. uznał go za winnego przestępstwa z art. 292 § 1 k.k. w zw. art. 64 § 1 k.k.*” Za przestępstwo to P. R. został skazany, na podstawie art. 292 § 1 k.k., na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono wobec niego przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 200 zł.

Na wniosek oskarżonego zostało sporządzone uzasadnienie powyższego wyroku, jednakże wyrok ten uprawomocnił się bez jego zaskarżenia.

Obecnie Prokurator Generalny zaskarżył ten wyrok kasacją wniesioną na korzyść P. R. W skardze tej zarzucił *rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, tj. art. 64 § 1 k.k., poprzez błędne przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się występku z art. 292 § 1 k.k. w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w tym przepisie.* Na podstawie powyższego Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym.

Z brzmienia art. 64 § 1 k.k. w jednoznaczny wprost sposób wynika, że jednym z kilku warunków odpowiedzialności sprawcy czynu zabronionego na podstawie tego unormowania jest (ponowne) dopuszczenie się przestępstwa umyślnego. Tymczasem przytaczany powyżej opis czynu przypisanego zaskarżonym wyrokiem P. R. wskazuje, że został on uznany za winnego popełnienia przestępstwa paserstwa nieumyślnego, o odpowiadającej temu opisowi

kwalifikacji prawnej art. 292 § 1 k.k. Nie ulega zatem wątpliwości, że wymieniona przesłanka powrotności do przestępstwa, o której mowa w art. 64 § 1 k.k., nie została przez oskarżonego spełniona i z tego już tylko powodu – co przyznał Sąd Rejonowy w motywach zaskarżonego wyroku – przyjęcie w podstawie prawnej skazania P. R. za przypisane mu przestępstwo przepisu art. 64 § 1 k.k., w sposób rażąco naruszało ten przepis prawa materialnego.

Stwierdzone uchybienie miało istotny, niekorzystny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Jak trafnie podnosi Prokurator Generalny, skazanie sprawcy na podstawie art. 64 § 1 k.k., niesie ze sobą konsekwencje dla możliwości ubiegania się o warunkowe przedterminowe zwolnienie (art. 78 § 2 k.k.), a nie można też wykluczyć, że wadliwe stwierdzenie tej okoliczności mogło mieć również wpływ na wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary.

W powyższej sytuacji, także przy zważeniu na kierunek wniesionej kasacji, uznać należało, że skarga ta podlega uwzględnieniu w trybie określonym w art. 535 § 5 k.p.k., a sprawa powinna zostać rozpoznana ponownie w celu wyeliminowania stwierdzonego uchybienia.